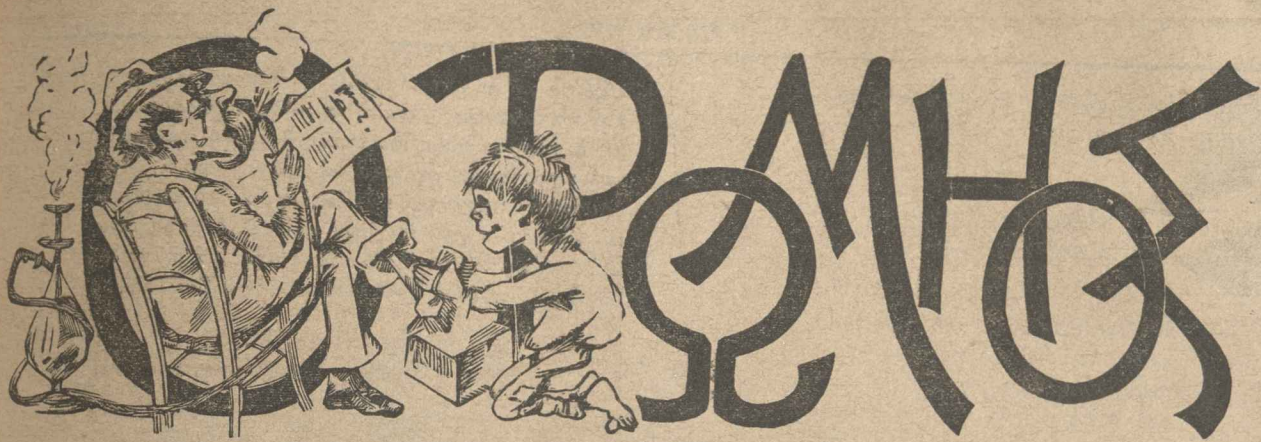

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καθεθαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὧς νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὁτὶ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαῖου τρίτη κι' εἰκοστή,
φέστα Βουλῆς ξεχωριστή.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ὀκτώ,
καὶ καῦμα ἡλίου φρικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας ἐνέτος σκέτος.

Φ. — Ἐγὼ μὲν τώρα, Περικλῆ, ἄρατος θὰ φύγω,
θὰ πάω ὅσπιν Κολοκυθοῦ νὰ ξαποστάσω ῥίγο,
καὶ σὰν γυρίσω ἀπ' ἐκεῖ καθὼς καταλαμβάνεις
ἰρεῖλεις μιὰ ὑποδοχὴ σπουδαία νὰ μοῦ κάνης.

Π. — Μὰ πῶς σοῦ κάπνισε κι' αὐτό;

Φ. — Κυττάζω, βρε χαλντούπη,

πῶς τώρα ὑποδέχονται τοὺς φίλους τοῦ Τρικουπῆ,
πῶς κάθε τόσο ἔρχονται μὲ ζήτω καὶ μὲ φέσταις,
κι' ἀνάβουν καὶ βεγγαλικά μὲς ὅτῃς γαιδουροζέσταις,
κι' ἀμέσως μούλθε κατὰ νοῦν πῶς πρέπει κι' εἰς ἐμέ
ν' ἀποδοθῶν ἐκ μέρους σου ὑποδοχῆς τιμαί.

Βλέπων λοιπὸν ὑποδοχὰς τοσούτων Βουλευτῶν,
αὐτὰ δὲ κι' ἄλλα, Περικλῆ, σκεφθεὶς καθ' ἑαυτόν,
ἀμέσως ἀπεφάσισα κρυφὰ ν' ἀναγυρίσω,
νὰ πάω ὅσπιν Κολοκυθοῦ καὶ νὰ ξαναγυρίσω.

Π. — Καλὴν ἀντάμωσι λοιπόν...

Φ. — Ὁρεβουάρ, κασσίδη,
πηγαίνω ὅσπιν Κολοκυθοῦ ν' ἀπλώσω ὁτὶ γρασίδι,
καὶ μὴ χαμένο φαίνεσαι κι' ἐλεεινὸν κουροῦπι...

ὑπῆλθε πῶς Βουλευτὴς ἐβγήκα τοῦ Τρικουπῆ,
ὑπῆλθε πῶς ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἐπαρχίας,
μὲ τρόπαια καὶ θρίαμβον λαμπρὰς ἐπιτυχίας,
ὑπῆλθε κοντολογίης πῶς εἶμαι τέλος κατὰ
κι' ὅλο τὸν κόσμον σήκωσε ὁτὶ πόδι, βρε σακάτη,

καὶ μαζώξε τοὺς φίλους μας, ἀγνώστους καὶ γνωστούς,
καμπόσους ρεμπεσκέρηδες κι' ἀέργους σεβαστούς,
καὶ σὲ καρότσαις βάλε τους νὰ φάνε καροτσάδα,
κι' ὅσους δὲν ἔλθουν βρίςε τους καὶ δῶσε τους κατσάδα.

Μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, νὰ πάρης καὶ παντιέρας,
μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, νὰ πάρης καὶ φλογέρας,
μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, νὰ πάρης καὶ μπουρλότα,
μὴ λησμονήσης φώσφορα, ρουκέταις κι' ἄλλα φῶτα,
μὴ λησμονήσης τοῦ λαοῦ τὴν ψῆφον νὰ ἐξάρης,
μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, καὶ μουσικὴ νὰ πάρης,
μὴ λησμονήσης κουμπουριάς καὶ τὰ χρειώδη ὅλα
κι' ὁ λιγερὸν καὶ κοπτερόν μπουρλότο καὶ πιστόλα.
Νὰ γίνῃ μιὰ ὑποδοχὴ τοῦ κόσμου νὰ τραντάξῃ
κι' εἰς ὕψη δυσθεώρητα ἡ δόξα νὰ πετάξῃ.

Π. — Ὡρα καλή... πρὸς χάριν σου θὰ θυσῶ, θ' ἀπολέσω,
καὶ τὰς παραγγελίας σου πιστὰς θὰ ἐκτελέσω.

(Ὁ Φασουλῆς κατὰ θυμὸν μετὰ μὲγαλα μεμνηρίζει
καὶ πάει ὅσπιν Κολοκυθοῦ κι' εὐθὺς ξαναγυρίζει
κι' ἐξαίφνης ὅσπιν πρωτεύουσαν εἰσέρχεται ὁρμαῖος
ἐπὶ πυρίνου ἄρματος ὡς στρατηγὸς Ρωμαῖός.
Τοῦ γίνετα ὑποδοχὴ πού εἶναι νὰ τρομάξῃ,
ὁ Περικλέτος ἔρχετα μὲ πλῆθος ἀπ' ἀμαζῆς,

διέρχονται δ' ἐφ' ἀμαζῶν ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
ὁ Κώστας κι' ἄλλοι ρήτορες μὲ τὸν Μυρρινθούση.)

(Ψάλλει χορὸς ἐκ φίλων
μετὰ φωνῶν ποικίλων.)

Καλῶς τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
καλῶς τον καὶ καλῶς τον,
συμπάλλει τώρα ὁ χορὸς
καὶ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώστων.

Καλῶς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς,
τὴν κρέμα, τὴν γιγασάδα,
ποῦ τρώμε χάρισμα κι' ἐμεῖς
ὀλίγη καρτσάδα.

Τοὺς φαύλους ἀπεστόμωσε
μὲ λόγια λογικά,
κι' ὅλο τὸν κόσμο 'φλόμωσε
μὲ τὰ βεγγαλικά.

Μαῦρο ἐφώναζε κι' αὐτὸς
καὶ φόλα 'στὰ τσιμπούρια,
καὶ τώρα εἶναι λατρευτὸς
καὶ ρίχνουμε κουμπούρια.

Ἐμπρός, παιδιά, 'στὸ σπῆτι του,
οὐρρά τοῦ μπεγλιθάνη,
καὶ κάψετε 'στὴ μύτη του
τὸ πιὸ βαρὺ λιθάνι.

(Ἀρχίζει μὰρς ἡ μουσικὴ νὰ παίζει τοῦ καιροῦ
κι' ὁ Περικλέτος προσφωνεῖ ἐκ μέρους τοῦ χοροῦ.)

Π.—Βλέπεις πῶς δὲν ἐξέχασα καὶ μουσικὴ νὰ πάρω
καὶ τώρα θέλω τοῦ λαοῦ τὴν ψῆφον νὰ ἐξάρω.
Μεγάλον θάρρος εἰδεῖς καθεὶς καὶ παρρησίαν,
μεγάλην δ' ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆφος σημασίαν·
καὶ πρῶτον μὲν ἡ ψῆφος τοῦ φῶς φανερὰ σημαίνει
πῶς τώρα θὰ διορισθῶν οἱ πρό καιροῦ παυμένοι,
δεύτερον δὲ πῶς ὁ καθεὶς διορισμὸν προσμένει,
καὶ τρίτον ὅτι θὰ παυθῶν οἱ νῦν διορισμένοι.

Αὐτὰς τὰς τρεῖς σημαντικὰς τῶνόντι σημασίας
ἐνέχει πάντα ἡ σεπτὴ τοῦ κυριαρχοῦ ψῆφος,
κι' ὑπόσχεται διορισμοὺς κι' ἀνταμειβὰς πλουσίας
πᾶς Βουλευτῆς ἐρχόμενος μὲ κορδωμένον ὕψος.
Τοιαῦτα μὰς ὑπόσχεται καὶ οὗτος, τὸν ὑποῖον
μετὰ φρονήματος κι' ἐμεῖς δεχόμεθ' ἀληθοῦς,
καὶ ὅστις ὡς ἀγέροχος Ἀφρικανὸς Σικηπίων
εἰσήλασε μὲ θρίαμβον ἐκ τῆς Κολοκυθοῦς.

Ἰδὼν κι' αὐτὸς πῶς ἔρχονται μετὰ πομπῆς κι' οἱ ἄλλοι
καὶ ποῖα πρὸς ὅλους γίνεται ὑποδοχὴ μεγάλη,
θέλων νὰ δεῖξῃ δὲ κι' αὐτὸς πῶς ἄχυρα δὲν τρώγει
κι' ἐπιθυμῶν τὴν πρόδον τοῦ κράτους κατὰ κόρον,

νᾶχουν κι' οἱ καρτσέρηδες τὸ τακτικὸ ἀγῶγι
καὶ κατανάλωσις πολλὴ νὰ γίνεται φωσφόρων,
κι' ὁ κόσμος πρὸς ὑποδοχὰς νὰ τρέχῃ πανικεῖ
καὶ καρτσάδα χάρισμα νὰ τρώει μερικοί,
ὑποδοχὴν παρήγγειλε κι' ἐμένα νὰ τοῦ κάνω
κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν ἐξώδεψα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἂν ἀρνηθῇ τὰ ἐξοδα τῆς φέστας νὰ πληρώσῃ
δὲν θ' ἀρνηθῇ τὸ ξύλο μου νὰ τὸν ἐμβαλαρώσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀντιφωνεῖ
κι' ὅλον τὸ πλῆθος συγινεῖ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔτυχῃ κι' ἐγὼ ὑποδοχῆς.
Ὅποιαν ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆφος σημασίαν
ὁ ρητορεύσας πρὸ ἐμοῦ ἐξηγήσεν εὐγλώττως,
καὶ σεῖς ἐκαταλάβετε τῆς ψήφου τὴν οὐσίαν
καὶ τὸ Κουβέрно ἴδατε πῶς εἶναι εἶδος λῶτος.

Ἡ ψῆφος, ὡς ἐνόησα κι' ὅπως καθέννας ξέρει,
τὴν χώραν τὴν στομαχικὴν πολὺ ἐνδιαφέρει,
κι' ὅπως ἀέριον κλειστὸν ἐκρήγνυται μὲ βρόντον
τοιουτοτρόπως κι' ἡ κοιλιὰς πατριωτῶν πεινῶντων,
ὅπου ἀδίκως πρὸ καιροῦ ἐγέμιζαν ἀέρα,
ἐσχάτως ἐξερράγησαν κι' ἐσεῖσθῃ ὅλ' ἡ σφαῖρα.

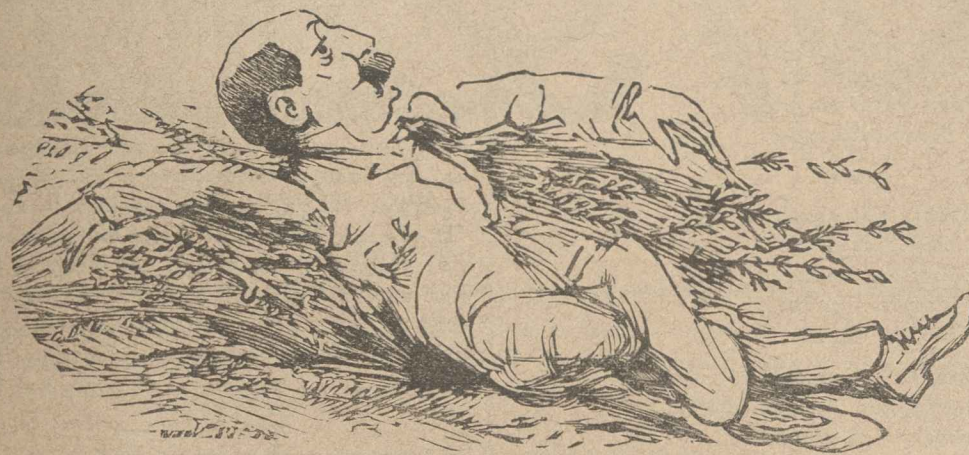
Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκρηξίν τῶν φίλων κοιλιῶν
ὀφείλονται ὑποδοχαὶ μετὰ συναυλιῶν,
κι' ἀλαλαγμοὶ θροντόφωνοι μεθ' ἱερὰς μανίας
κι' ἐπικλήσεις τῶν ἱερῶν τοῦ ἔθνους καὶ τιμιῶν,
καὶ πρόδοος κι' ἐμψύχωσις τῆς βιομηχανίας
μπουρλότων καὶ βεγγαλικῶν καὶ πάντων τῶν ὁμοίων.

Γιὰ 'δὲς πῶς μὰς κατήντησε τὸ ἄθλιο Κορδόνι
ἀπὸ καπνοῦς βεγγαλικῶν ὁ κόσμος νὰ φλωμῶνῃ,
καὶ νᾶρχεται κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοιούτου ὕψους,
ποῦ λὲς πῶς τοὺς ἐλέφαντας ἐνίκησε τῶν Πόρων,
πῶς ἔλυσε τὸν Γόρδιον μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους
καὶ κατετρόπως στρατοὺς πολλῶν δορυκτητόρων.

Εἰς ὅποιο μέρος ἔτρεξῃ παράποτε τρεχάτος
παντοῦ γενναῖον φρόνημα διέκρινε ἐσχάτως,
καὶ 'στῆς γνωστῆς Κολοκυθοῦς τὴν ἐσχὴν ἀκόμη
σπουδαίως ἐθρικέυσαν οἱ καθεστῶτες νόμοι,
κι' ἀπεισοδίσθη κίνδυνος πραγματικῶς μεγάλος
κι' ἐπαπαγάλισε πολλὰ καθέννας παπαγάλος.

Τοὺς νόμους ἐξασφάλισεν ἡ κραταιὰ σας ψῆφος
κι' ὁ Δεληγιάννης ἐκρύψε τὸ κοπτερόν του ξίφος,
καὶ μόνος μὲ τὴν ρόμπα του καὶ μὲ τὸ 'σώθρακό του
κλεισμένος μὲς 'στὸ σπῆτι του θρηνεῖ τὸ ριζικὸ του,
κι' ὁ Κορομάντζος κάθεται καὶ τὸν παρηγορεῖ,
τοὺς ἄθλους διηγούμενος τοῦ Τσάρου Θεοδώρ.

Πέρσ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ποῦ 'πρώγαμε κουρέα...
(Φωνάζουν ζήτω μερικοὶ καὶ πέφτει μιὰ ρουκέτα.)

Βαπλωμένος 'στὴν Ἑλλά
καρτερεῖ τὸν Βασιλῆα.

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ὡς πέση κι' ἄλλη μία...
θὰ σὰς πληρώσουν δι' αὐτὰς τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα.
'Απότως ἐξοδεύετε 'στ' ἀμάξια καὶ 'στὰ φῶτα...

(Φωνάζουν ζήτω πρὸ πολὺ καὶ πέφτουν ὁδοὶ μπουρλότα.)

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ὡς πέσουν κι' ἄλλα τρία...
ἔλα θυσιὰς καὶ πομπὰς θερμῇ φιλοπατρίᾳ.
'Αν δὲν ἀνοίξουν, κύριοι, κι' ὀλίγον τὰ σακκούλια
μόναχ' αὖ τῆς ἀπαυταῖς δὲν θάφονται κουκούλια.

(Πέφτουν καμπόσαις κουμπουριάς καὶ μερικά τρομπόνια.)

Φ.—Παρακαλῶ νὰ ρίξετε καὶ μερικά κανόνια...
τοῦ γένους τὴν ἀνάστασιν ὁ Φασουλῆς κηρύττει...
ζήτω κι' ἐγὼ κι' ὁ Μάϊος κι' ἡ τοῦ Μάϊου τρίτη.
Τελεῖα νίκη, θρίαμβος, δὲν μένει πλέον ἄλλο.
τὴν φλόγα πούχ'ω μέσα μου δὲν ξέρω πῶς νὰ 'βγάλω.

Δὲν μὲ φοβίζει τίποτα καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον,
οὐδὲ κι' ὁ περονόσπορος πολλῶν σταφιδαμπέλων,
οὐδ' Ἀφουρκίων πλησμονὴ καὶ πτερωτῶν ἐντόμων,
ἀφοῦ ἐστερεώσαμεν τὸν σκληνέντα νόμον.

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔτυχῃ λαμπρὰς ὑποδοχῆς.
'Στῆς δόξης τὸν κατήσορο τυφλοὺς σὰς δὴνῶ
κι' ἂν τυχαῖν ἀνυπαὶδρος νὰ 'βρίσκωμαι κι' ἐγὼ,
ποιὸς ξέρ' ἡ μαύρη μοῖρα μου σὰν τί θὰ μὲ 'μαγείρευε,
τί προῖκα θὰ τὴν ἔπερνα, τί νύφη θὰ μ' ἐγύρευε.

Σηκώσατε πρὸς γὰρ μου τὸν κόπον εἰς τὸ πόδι
καὶ μὲ στεφάνους ἔλθετε ἀνθέων καὶ φυτῶν,
δοσ' εἰς μίαν σήμερον ὑποδοχὴν πεμπόση
πάντες οἱ νόμοι κρέμονται μετὰ τῶν προσητῶν.
Τρομπυκαρίζω ἀληθῶς ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τοὺς ἀνυπαὶδρους Βουλευτάς, τοὺς τόσον εὐταγῆς.
'Ἐχεις ἀμάξια πρὸ πολλὰ... καὶ ἡ νύφη πρὸ καλὴ...
πέφτουν μπουρλότα πρὸ πολλὰ... καὶ ἡ προῖκα πρὸ πολλή...
ἀλλέως ἂν ὑποδοχὴ δὲν σοῦ γενῇ καθόλου
μένει καμπὸς ἐπιλαχὼν καὶ πᾶς κατὰ διαδόλου.

'Ἐλάτε νὰ περάσετε κι' ἐμένα τὸ Παλλάδιον
εἰς κάθε ὁδὸν κεντρικὴν καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Στάδιον,
κι' ὅλοι γνωστοὶ μου κι' ἀγνωστοὶ ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά των
καὶ νὰ πιστεύσουν 'ἰπουργὸν πῶς θὰ μὲ δύν' βαρβάτον.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὕποδοχὼν ὡς γεννηθῇ εὐγενεστάτη ἀμιλλα,
ὕποδεχθῆτε δὲ καὶ ἐμὲ ὡσάν καὶ ἐγὼ νὰ φθάνω
ἀπὸ τὰς χώρας τῶν Μαλλῶν, τὰ Στυῶνα, τὰ Γαυγάμηλα.

(Ἀρχίζει ὁ χορὸς
νὰ ψάλλῃ ζωηρῶς.)

Κάμετε τόπον οἱ στραβοὶ
εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸ χάρμα,
κάμετε τόπον νὰ διαβῇ
τὸ πύρινόν του ἄρμα.

Βαρῶατε καὶ πλακόνει
ἐκ τῆς Κολοκυθοῦς
γεμάτος ἀπὸ σκόνῃ
καὶ σκύρδων ὀρμαθούς.

Ρίξετε καμμιά ρουκέτα,
κουμπουριάς καὶ καριοφύλλια,
ράνετέ τον μὲ μπουκέτα,
παπαρούνας καὶ τριφύλλια.

Ἐμπρός, χωρὶς νὰ ἐντραπῆς,
στὸν Κωνσταντόπουλο νὰ πῆς
τοὺς νικητὰς νὰ λυπηθῇ
καὶ ἀμέσως νὰ παραιτηθῇ.

Πλακόνουν τόσκι Βουλευταὶ
καὶ ἐκεῖνος ἐπιμένει,
καὶ φαίνονται οἱ νικηταὶ
σάν νάναι νικημένοι.

Εἰπέ του νὰ σκεφθῇ
σάν νομιμόφρων γέρον
πῶς ἔτσι θὰ βλαφθῇ
τὸ γενικὸν συμφέρον.

Πές του νὰ μὴ μᾶς ρέβῃ,
ν' ἀφήσῃ πιά τὰ στεῖα,
γιατὶ δὲν χωρατεύει
καθόλου ἡ νηστεία.

Δὲν πρέπει πιά ν' ἀργῇ
ἀφ' οὗ γυρεύουν καὶ ἄλλοι
νὰ γίνων Ὑπουργοὶ
καὶ στέκουν μὲ τὸ κιάλι.

Πές του αὐτὰ τοῦ χάχα,
ποῦ ὠνειρεύθη κόμμα...
οἱ συγγενεῖς του τάχα
δὲν ἔχοντασαν ἀκόμα;

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέδῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῃ, — δὴδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Μήπως δὲν οἰκονόμησε
τὸν κάθε κουτσοδόνη;...
ἢ μὴ καὶ αὐτὸς ἐνόμισε
πῶς εἶναι Πίτ τρώντι;

Τί ἄλλο;... ἐθαυμάσθη
τὴν τάξιν πῶς ἐκράτησε,
καὶ Πίτ ἐπωνομάσθη
καὶ ὡς Πίτ 'στὴν πῆτα 'πάτησε.

Φ.—Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου δι' ὅλας τὰς θυσίας,
ἀλλ' ὅμως μὴ βιάζεσθε περὶ τῆς Ἐξουσίας
καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τῆς πείνας νὰ φορήσωμε...
ἐφάγαμε τὸν γαῖδαρο καὶ τὴν οὐρά θ' ἀφήσωμε;
Ἡ σήμερον ἢ αὔριον καὶ ὁ Πίτ θὰ τὰ κορδῶσῃ
καὶ τὸ Κουβέρνο πρὸς ἡμᾶς τοὺς νικητὰς θὰ δώσῃ,
καὶ τότε πιά τὸ γάλα του καθεὶς θὰ ἐκμυζήσῃ,
ὁποῦ μ' ὄξεις λαρυγγισμοὺς καὶ ζήτω διερράγῃ,
καὶ ἂν ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ
καὶ πᾶς πεινῶν προώρισται νὰ φάγῃ καὶ θὰ φάγῃ.

Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, 'στὸ ἄρμα μου ἀνάβα
καὶ δίχως νὰ σέ 'δῇ κανεὶς πρὸς τὰ Πατήσα τράβα,
καὶ ὅταν γυρίσῃς συν Θεῷ εἰς τὰς Ἀθήνας πίσω
μὲ τὴν αὐτὴν ὑποδοχὴν καὶ ἐγὼ θὰ σέ τιμήσω.

(Ὁ Περικλῆς κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει 'στὰ Πατήσα
καὶ ἀπὸ τὴν σκόνῃ κατάσπρος ἀμέσως ἐπιστρέφει,
καὶ ἀνταποδίδει πρὸς αὐτὸν ὁ Φασουλῆς τὰ ἴσα
καὶ μ' ἀγγουρόφλουδα χλωρὰ τὴν κεφαλὴν του στέφει.
Καὶ ἀρχίζει πάλιν τελετὴ καὶ ὑποδοχὴ δευτέρα,
τῆς τελετῆς τοῦ Φασουλῆ κατὰ τι λαμπροτέρα,
καὶ λέγονται καὶ γίνονται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
καὶ καίουν ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ ὀλίγα ροκανίδια.)

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Γριάννης ὁ Τρακούνης ἐκ τῶν ἀρίστων νέων
καὶ Βουλευφόρος πρῶτης πλήρης ἀρχῶν γενναῖον,
ἠθραδωνίσθη τώρα μὲ κόρον ζηλευτὴν,
ἦγον μὲ τὴν Πιπίτου Χατῆν Ἀθανασίου,
καὶ εὐρῆκε ἡ Πιπίτου τοιοῦτον Βουλευτὴν
καὶ ἐκεῖνος κόρον οἴκου μεγάλου καὶ πλουσίου.

Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ὡς θυμωτὸ καὶ πάλιν
εἰκονογραφημένην Μαιευτικὴν μεγάλην.
Τριάντης ὁ συγγραφέας, ποῦ κάμνει τόσον κρότον
ὡς ἱατρὸς τὰ μάλα καὶ μάρμας εἰς τῶν πρώτων.

Πιά πιάνο ἐμβατήριον ὠραῖον ἢ ἑλῆν, ἢ
τοῦ Μοντεφάντου ἐμπνευσίς, δοκίμιον μουσικοῦ,
ποῦ εἶναι μόνι δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειά
καὶ οἱ κόποι του ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κομποροῦς πολὺς.